

II TAVALINE PÜHAPÄEV A AASTAL

(Esimene lugemine Js49 ,3.5-6)

Lugemine prohvet Jesaja raamatust:

Issand rääkis minuga ja ütles: “Sina, Iisrael, oled mu sulane, kelle kaudu ma ilmutan oma au.” Ja siis rääkis Issand, kes mind on endale sulaseks kujundanud mu emahust alates, et Jaakob tuleb tuua tagasi tema juurde ja Iisrael koguda tema ümber. Nii olin ma austatud Issanda silmis ja minu Jumal oli mu tugevus. Tema aga ütles: “Sellest on vähe, et sa mu sulasena sead korda Jaakobi suguharud ja tood tagasi need, kes Iisraeli hulgast on üle jäänud. Sest ma panen sind paganaile valguseks, et minu lunastus laiuks maailma äärest ääreni.”

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps40 ,2.4ab; 7-8; 9-10)

R: Vaata, ma tulen täitma Sinu tahtmist.

Pikisilmi ma ootasin Issandat,
ja ta tuli mulle appi ning võttis mind kuulda.
Tema seadis minu suhu uue laulu,
kiituselaulu meie Jumalale.

R:

Tapa- ja roahvrid ei meeldi sulle,
põletus- ja patuohvrit sa ei nõua,
kuid sa oled avanud mu kõrvad kuulma,
sellepärast ma ütlen: vaata, ma tulen.

R:

Rullraamatus on minust kirjutatud,
sinu tahtmist täita, mu Jumal, on minu rõõm
ja sinu seadus on mu südames.
Ma kuulutasin sinu õiglusest suure koguduse ees,
vaata, ma ei sule oma huuli.

R:

(Teine lugemine 1Ko1 ,1-3)

Lugemine püha apostel Pauluse esimesest kirjast korintlastele:

Vennad, ihu pole kõlvatuse jaoks, vaid Issanda jaoks, ja Issand on ihu jaoks. Jumal on Issanda üles äratanud ja äratav meidki üles oma vägevuse väel. Kas te siis ei tea, et teie ihud on Kristuse liikmed. Kes aga Issandaga üheks saab, sellel on temaga üks vaim. Hoidke ennast kõlvatusest eemale. Iga muu patt, mida inimene teeb, on väljaspool ihu; kuid kes on kõlvatu, teeb pattu omaenese ihu vastu. Kas te ei tea, et teie ihu on Püha Vaimu tempel, kes teis elab ja kelle te Jumalalt olete saanud. Seepärast ei kuulu te enam iseendale, kuna teie eest on kallist hinda makstud. Austage siis Jumalat omaeneste ihus.

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Jh 1,14.12a)

Halleluuja. Jumala Sõna on lihaks saanud ja elanud meie keskel.

Kõik, kes teda vastu võtsid, on tema teinud Jumala lasteks. Halleluuja.

(Evangeelium Jh1 ,29-34)

Lugemine püha Johannese evangeeliumist:

Järgmisel päeval nägi Johannes Jeesust enda juurde tulevat ning ütles: “Vaata, see on Jumala Tall, kes kannab ära maailma patud. Tema on see, kelle kohta ma ütlesin: pärast mind tuleb inimene, kes on sündinud enne mind, sest tema oli olemas enne kui mina. Ja minagi ei teadnud, kes ta on, kuid ma tuln ristima veega, et Iisraeli rahvas võiks teda ära tunda.”

Ning Johannes tunnistas ja ütles: “Ma nägin Vaimu tuvina taevast alla laskuvat ja tema üle jäävat. Mina ei tundnud teda, kuid tema, kes ta mind on läkitanud veega ristima, ütles mulle: “See, kelle peale sa näed Vaimu laskuvat, tema on see, kes ristib Püha Vaimuga!” Ja ma olen näinud ja tunnistan, et tema ongi Jumala äravalitu.”

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, me oleme jõudnud taas kirikuaasta nn “rohelisse aega”, tavalisse liturgilisse perioodi, mida tähistab roheline liturgiline värv. Kui paastuajal me kahetseme oma patte ja mõtleme meelesparandusele, ning Jõulude ja Ülestõusmispühade ajal rõõmustame oma edusammude ja lootuse üle pälvida kord igavene õndsus, siis aegadel, mis jäävad paastude ja pühade vahele, elame me oma tavalist elu, püüame teha oma tööd võimalikult hästi, et parandada oleks pärast vähem ja seda suurem oleks rõõm õnnestumiste üle.

Kui meile on aga mulje jäänud, nagu keskenduks meie suhe Jumalasse ainult kannatusaegadele ja pühaderõõmule, siis on meil põhjust lugeda patutunnistust...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, kas võiks juhtuda, et agnostikud oleksid Jumalale meelepärased kui usklikud? Agnostikud, st inimesed, kes usuvad, et nad ei tunneta Jumalat, kes ei võta teispoolsuse suhtes mingit seisukohta?

Mingis mõttes pole meil, usklikel, põhjust siinkohal liiga julge olla. Kui meie usume Jumalasse, siis on see hea ja vaba. Kuid teiselt poolt vaadates ja pühakirjateksti sõnasõnalt järgides võiks seda mõista lausa kui jumalateotust. On ju Teises Moosese raamatus Jumala kohta kirjutatud: “Sa ei tohi enesele teha temast kuju ega mingisugust pilti selle järgi, mis on ülal taevas, ega selle järgi, mis on all maa peal, ega selle järgi, mis on maa all vees!” (2Mo 20,4) Kuidas oleks aga võimalik, et Jumalasse uskudes ja tema poole palvetades me teda üldse ette ei kujuta? Kuju ei tähenda ju ainult kätega valmistatud teost – kunstnik peab seda kõigepealt ka oma vaimusilmas nägema. Samamoodi maalib iga usklik endale Jumalast alateadliku pildi, milles on tavaliselt kerge leida jälgi kõigist inimlikest autoriteetidest, kes tal on olnud.

Kuid mõistusega Looja kohta ütlevad ju tema põhimõtted palju enam kui tema nägu, rääkimata temast tehtud pildist või kujust. Hea tahtega agnostikul on seega vahel lihtsam, sest ta ei pea vaevama oma kujutlusvõimet taevaste olenditega, vaid analüüsib elu enda ümber ja keskendub põhimõtetele, mille järgimine annab häid tulemusi võimalikult väheste halbade kõrvalmõjudega.

Sellepärast tasub ka usklikul meeles pidada, et Pühakiri on kirjutatud selleks, et õpetada meile mõistlikke seadusi, mis peavad funktsioneerima juba siin maailmas. Seadusi, mis peavad korrastama meie elu – täpsemalt, kaitsma inimest nii iseenda kui teiste inimeste meelevaldsuse eest.

Polnud ju ka sugugi juhuslik, et enda arvates küll usklikud kuningad ja ülempreestrid nägid prohveteid ja Jumala Poega oma rivaalidena. Jumala ilmutus pörkus nii ilmalike kui vaimulike valitsejate huvidega, ja nii paljastuski, kui põhjalikult olid nad ise Jumala rolli üle võtnud. Tõelise Jumala saadikuid olid nad valmis lausa hävitama. Nagu võime veenduda, surid prohvetid enamasti märtrisurma ja nii mõnigi püha kuningas andis kiusatusele järele ning teenis ebajumalaid.

Kõik see annab tunnistust, et vaid õhkõrn vahe lahutab Jumalasse uskumist ja temast ebajumalakuju tegemist. Jumala käsud räägivad aga ainult meile ja meist – sellest, kuidas peame käituma meie, mitte sellest, mida peab tegema Jumal.

Armsad õed ja vennad, nii Ristijast Johannesest kui ka Jeesusest teame me ainult nende niiöelda “etteastete” kaudu, eelnenud aastatepikkusest ettevalmistustest saame aimu üksnes ridade vahelt lugedes. Kuid just selleks vajame ka meie neid niiöelda “rohelisi aegu” aastas: me vajame neid omaette järelemõtlemiseks, õppimiseks ja harjutamiseks. Aamen.